

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 312.

80de Møde.

Onsdagen den 22de Mai.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Hvad det Undringsforslag angaaer, som er stillet til denne S, hvorved man har foreslaaet, at den under Litra b anførte Begunstigelse skulde indgaae, da anseer Udvalget det vel ikke i Realiteten at være af nogen synderlig Vigtighed, om denne Begunstigelse indrømmes eller ikke, da det, saaledes som det jo ogsaa upaatvivlelig har ligget i Forslagsstillerens Tanke, kan opnaaes ad andre Veie, idet man ved de vedkommende Panteforskrivningers Affattelse kan sikre sig, ved at indgaae Forlig, det Samme, som tilsigtes ved den anførte Begunstigelse, der skulde optages i et saadant Instituts Statuter. Men Udvalget kan ikke indsee, at det ikke vilde være hensigtsmæssigere ved en ligefrem Indrømmelse, som en Undtagelse fra den almindelige Lovgivning, der dog ikke vilde være noget aldeles Særegent, thi den samme Undtagelse finder Sted med Hensyn til Banken, at opnaae det, som man vilde søge at opnaae ad Duvæie; ikke at tale om, at det ogsaa kunde føre til praktiske Vanskeligheder, naar man især vilde indgaae saadanne Forlig med Hensyn til hvad i Tiden eventuelt kunde finde Sted, isald Vedkommende ikke opfyldte deres Forpligtelser til Institutet, og dette blev nødvendigt til at søge Realisation af Eiendommen. Udvalget har derfor ikke kunnet gaae ind paa dette Undringsforslag, skøndt man, som sagt, erkender, at det i Realiteten ikke vilde skade meget, om denne Begunstigelse ikke blev indrømmet.

Spændet: Min Hensigt med det Undringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, var, som den ærede Ordfører angav, at jeg ansaae den Begunstigelse, som omtales i § 2 litra b. for at være overflødig. Bestyrelsen for Creditforeninger kan opnaae det Samme,

som denne Begunstigelse tilsigter, ved at lade de Forskrivninger, som udstedes til dem, faae Form af et Forlig, som indgaaes ved Forligelsescommissionen eller ved Retten, og dermed er forbunden saa ringe Bekostninger og Uleilighed, saa jeg troer ikke, at den Begunstigelse, som § 2, litra b. tilsigter, er nødvendig. Det er derfor, at jeg har foreslaaet, at den ikke skulde meddeles, da jeg troer, at det er vigtigt, at der ikke gjøres Undtagelse fra Lovgivningen, uden hvor det virkelig er aldeles nødvendigt. Den ærede Ordfører har meent, at en saadan Forligs-Execution dog kunde medføre nogle praktiske Vanskeligheder; men det troer jeg ikke, thi ethvert Forlig, som indgaaes for en Ret eller en Forligelsescommission, har jo samme Virkning, som en uvækkelig Dom, og mere kan der ikke opnaaes ved den Begunstigelse, som § 2, litra b. tilsigter Creditforeninger.

Mourier: Jeg troer dog neppe, at det vilde være nogen heldig Form, om en Creditforenings Interessenter eller Debitorer, istedetfor at udstede Forskrivninger, skulde møde for Forligelsescommissionen og der med Foreningens Bestyrelse indgaae formelige Forlig; hvorimod det turde være simplere og mere stemmende med disse Forholds Natur, at Forskrivninger udstedes. Imidlertid er det vistnok ikke ophøiet over al Lyvl, om der er tilstrækkelig Anledning til at tilstede, at en saadan Clausul, som den, der er foreslaaet under § 2 Litra. b, optages i Forskrivningerne; men det forekommer mig dog, at der er ret antagelige Grunde til at gaae ind paa Forslaget, som ogsaa sees at være tiltraadt af Udvalget. Det er i det Væsentlige den samme Clausul, der ifølge en kongelig Resolution af 14de April 1837, kundgjort ved Placat af 1ste Juni samme Aar, kan indføres i de Obligationer, som udstedes til Nationalbanken ved directe Ublaar i faste Eiendomme, og det vides ikke, at den Bemyndigelse, der i denne Henseende er tilstaaet Ban-